Όταν ανησυχεί ο πατέρας ή η μητέρα, επειδή αμαρτάνει το παιδί... (Αρχιμ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 10 Μαΐου, 2011

Το σκοτάδι, ως συνέπεια της πτώσεως του ανθρώπου, δεν βγάζει ποτέ στο φως. Το φως διαλύει το σκοτάδι, διότι το σκοτάδι είναι ανυπόστατο, δεν έχει ουσία. Υπάρχει όμως μία περίπτωσις την οποία πανσόφως εκμεταλλεύεται ο παντουργός Θεός για το καλό μας, βγάζοντας και από το κακό καλό, από το σκοτάδι φως. Πώς; Δια της μετανοίας. Βλέπω την κακία μου, την αμαρτία μου, μετανοώ, κλαίω, θρηνώ, οδηγούμαι στον Θεόν, αναλαμβάνω τις ευθύνες μου, νήφω, καρτερώ, και μέσα μου καλλιεργείται ο καινούργιος άνθρωπος που βγαίνει από την μετάνοια. Αρα, το καλό δεν βγαίνει από το κακό, αλλά από την μετά-νοια, που είναι άλλος νούς, ο νους που τον παρέχει ο Θεός μέσα στην καρδιά.

Όταν ανησυχή, λόγου χάριν, ο πατέρας ή η μητέρα, επειδή αμαρτάνει το παιδί, και το κτυπά, οπωσδήποτε θα βγάλη αντίθετο αποτέλεσμα. Διότι, **εάν το παιδί κάνη αμαρτίες, σημαίνει ότι ζητάει την αμαρτία και θα τα βάλη με σένα, που γίνεσαι κήρυξ της αρετής. Και τώρα μεν φοβάται να αμαρτήση, αλλά μόλις απελευθερωθή από σένα, θα οδηγηθή αμέσως στο κακό. Η βία, το κακό, δεν μπορεί να βγάλη καλό.**

Πες λοιπόν στο παιδάκι σου το καλό, μάθε του τί είναι ο Θεός. Μίλησέ του από το πλήρωμα της δικής σου καρδιάς, φώτισέ του λίγο την συνείδησι με την δική σου λαχτάρα και θεία εμπειρία, και μπαίνοντας μέσα του ο Θεός, θα του αγαπήση. Μπορεί να βρίζη, μπορεί να κάνη αμαρτίες, αλλά **έχοντας τα σπέρματα του Θεού**, που είναι τόσο ισχυρά, ο **Θεός τα καλλιεργεί και βγαίνει η καινούργια φύτρα**, το καινούργιο βλαστάρι, το οποίο δίδει καινούργια ζωή. **Αυτή είναι η μετάνοια**.

Το παιδί δηλαδή αυτό, επειδή **το αφήνεις ελεύθερο, επειδή το σέβεσαι**, επειδή **του είπες την αλήθεια**, επειδή του απεκάλυψες τι έχει η καρδούλα σου και τι κόσμοι υπάρχουν μέσα σε αυτήν, λέγει μετά: Μα, τί φρικτή ζωή που κάνω! Τί είναι αυτή η αμαρτία! «*Αναστήσομαι και επιστρέψω εις τον Πατέρα*» (Λουκ. 15, 18). Και **ο βλαστός της μετανοίας βγάζει τον καρπό της καινής ζωής. Έτσι τα καταφέρνει ο Θεός να βγάζη και από το στόμα του λύκου την σωτηρία**.

Ο Ιώβ, από την κατάρα στην οποία είχε πέσει, έβγαλε την ευλογία του Θεού και

ανεκαινίσθη. Ο Μωυσής ο Αιθίοψ, από τα εγκλήματα και τις ληστείες, έβγαλε την καινούργια ασκητικώτατη ζωή και έγινε αγνώριστος. Δεν τον γνώρισαν καν οι παλαιοί σύντροφοί του και οι άλλοι ληστές΄ τόσο «*ανεκαινίσθη ως αετού η νεότης του*» (Ψαλμ. 102, 5), έγινε καινούργια η ζωή του.

Επομένως, μπορούμε να πούμε: **Όποιος είναι θυμώδης, ας στρέψη όλον του θυμό, όλη την εσωτερική έντασί του προς τη αγάπη του Θεού, προς την ειρήνη, προς τα σωτήρια λόγια, προς το «*Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με, τον αμαρτωλόν*»**, χρησιμοποιώντας όποιον τρόπο τον βοηθεί. Κάποιος το έλεγε, κτυπώντας τα χέρια του. Τον είδα και τον ρώτησα: Τί κάνεις εκεί; Και μου απήντησε: Είχα μάθει με τα μηχανήματα να κουνώ τα χέρια μου και δεν μπορώ τώρα να κάνω αλλοιώς. Μπράβο, του λέγω, συγχαρητήρια. Βλέπετε πως το κακό, ο θόρυβος, που είναι το χειρότερο κακό, μπορεί να βγάλη και καλό; Κάποιος θαλασσινός το έλεγε, έχοντας την εντύπωσι ότι έπιανε τα κουπιά, γι' αυτό και κουνούσε τα χέρια του. Πραγματικά έπιανε το κουπί, τον Χριστόν.

Αρα, το παν μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε. Ό,τι μας δίνει ο Θεός, ό,τι μας κάνουν οι άλλοι, ό,τι παθαίνομε μέσα μας και γύρω μας, όλα είναι μεταγωγικά προς τον Θεόν. Τόσο απέραντη είναι η αγάπη του Θεού. Μόνον τα αποβράσματα του εγώ μας δεν είναι σωτήρια. Αυτά μας απομακρύνουν από τον Θεόν.

(Αρχ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, «Λόγος περί νήψεως», Σελ. 88-90, Εκδ. «ΙΝΔΙΚΤΟΣ»)